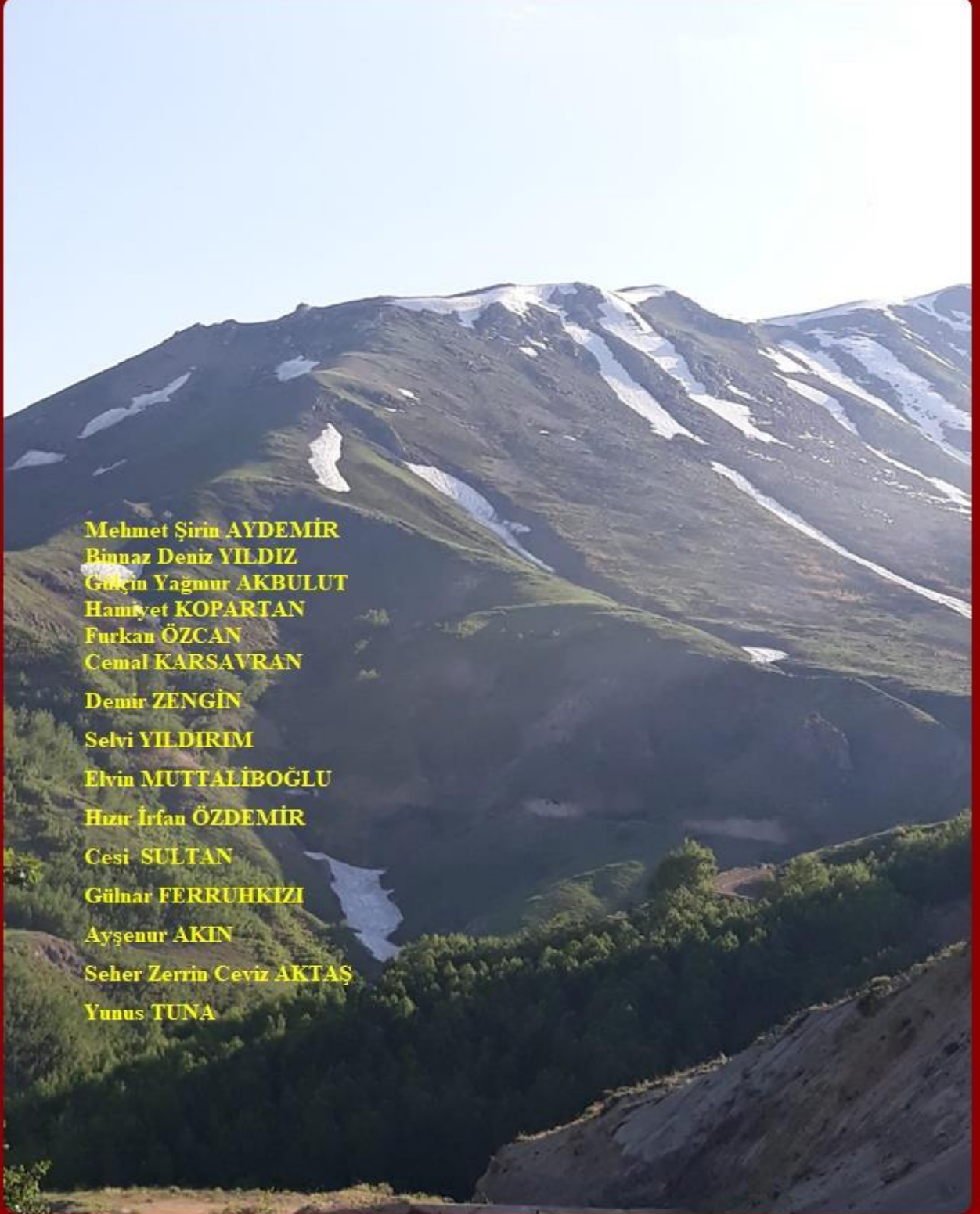

karakedi

Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi, Yıl:2019, Sayı:30

Mehmet Şirin AYDEMİR
Binnaz Deniz YILDIZ
Gülçin Yağmur AKBULUT
Hamiyet KOPARTAN
Furkan ÖZCAN
Cemal KARSAVRAN
Demir ZENGİN
Selvi YILDIRIM
Elvin MUTTALİBOĞLU
Hızır İrfan ÖZDEMİR
Cesi SULTAN
Gülнар FERRUHKIZI
Ayşenur AKIN
Seher Zerrin Ceviz AKTAŞ
Yunus TUNA

KÜNYE

Sahibi: Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Tanıtım Sorumlusu: Engin YILDIZ
Teknik Destek: Gökhan ÖZDEMİR

DERGİ KURULU

Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Niyazi YAŞAR
Gürkan VURAL
Neval SAVAK
Özlem ERDEM
Engin YILDIZ
İsmail GÜNDOĞDU

Dergiye yazıların yollanacağı e-mail
adresi:karakedi.dergi@gmail.com

-Dergimiz ücret karşılığı satılmaz.
Dergimizde yayımlanan yazıların tamamı
gönüllük esasına dayalı olup sorumluluğu
yazarına aittir.

SAYIDAKİLER

Mehmet Şirin AYDEMİR
Binnaz Deniz YILDIZ
Gülçin Yağmur AKBULUT
Hamiyet KOPARTAN
Furkan ÖZCAN
Cemal KARSAVRAN
Demir ZENGİN
Selvi YILDIRIM
Elvin MUTTALİPOĞLU
Hızır İrfan ÖZDEMİR
Cesi SULTAN
Gülнар FERRUHKIZI
Ayşenur AKIN
Seher Zerrin Ceviz AKTAŞ
Yunus TUNA

SUNUŞ

Ağustos ayına girerken hepimize merhaba demek isterim.

Öyle bir eğitim sistemine sahibiz ki dünyada bizi örnek alan kimse yok. Bizden de eğitim sistemimizi örnek gösteren yok. Bakanın kendisinin bile bunu dediğini duymadık. Singapur, ABD, Almanya gibi ülkelerin eğitim modelleri sık sık örnek gösterilir. Velisi, öğrencisi, idarecisi, öğretmeni, bakanı herkes mutlu. Bizdeyse bakan dahil kime dokunsan bin ah işitiyorsun. Veli öğretmeni suçluyor. Öğretmen öğrencide kabahati buluyor. Müdür üniversiteyi suçluyor. Üniversite bakanları suçluyor. Bakanlar ise hem veliyi hem öğrenciyi hem öğretmeni hem müdürü hem üniversiteyi suçluyor. Ortada sorumluluğu üzerine alan kimse kalmıyor. Herkes suçu diğerine atıyor.

Üniversitelerin 3 te 1'i 10 sene önce açıldı. Yıllar içinde eksikleri tamamlanır diye düşünürken yeni yeni sorunlar çıkmaya başladı. Bina yapılır, fakülte yok; fakülte açılır bölüm yok; bölüm açılır hoca yok, hoca bulunur bölüm yok. Bina var, fakülte var, bölüm kurulmuş fakat tercih eden öğrenci yok. Bina var, fakülte var, öğrenci var, hoca yok. Bina var, fakülte var, bölüm var, hoca var, öğrenci var fakat verilen eğitimi beğenen yok. Bunun adı bocalama. Yüksek öğretimde planlama olmayacaksa nerde olacak? Deneme yanılma ile eğitim planları yapmak ilkçağ da kaldı. Büyük, kalabalık üniversite olma hevesi bocalamanın esas sebebi. Hepimize lazım olan nitelikli bilim üniversiteleri açmak.

Geçen hafta üniversite tercihleri için rehber öğretmenlere fikir danışmaya giden velilerinde öğrencilerinde ayaklarına kara sular indi. Sıralama engeli eli kolu bağlıyor. Sıralama engelini aşanında iş garantisi yok. Etrafta iş arayan üniversite mezunu çok kişi var. Pek çok bakan işsizliği bitirme sözü verdi ama verilen sözler tutulmadı. Elbette yoluna girecek, ama ne zaman?

30. sayıda görüşmek dileğiyle...

ASMİN

(Mehmet Şirin AYDEMİR)

Ah Asmin
bitap düşlerimin
yegâne sebebi,
deli hasretin rutin,
pervaneler gibi
döner başımda
hane-i kalbim
rötarsız acılar mabedi
kanadı kırık sığırcıklar düşer
kavak kıran fırtınalarının
savruk ellerine
bir çift göz takılır
tellerine aklımın,
yüreğim yargısız mahkumiyetin
en kırılğan kalemi
umarsızım yüksek rakımlı
gurur şehrinin sokaklarında,
muhkem duvarlı kale yüreğin
Kaf Dağı kadar ütopya
umursuz elinde yerim,
şehla gözlerin ömrümün
her demine kurulu
sol cebimde köstekli saat,
aşk meydanında asılsız vaattir
hasretin deniz yangını,
arpa boyu yol yüklü
kağıttan gemilerim...

BİR GÜN
(Binnaz Deniz YILDIZ)

Yazılmalı tüm sevda şiirleri...
Duyulmamış, sezilmemiş, seçilmemiş...
Anlatmalı, yalnız seni anlatmalı kelimeler!
Cümleler, işaretler...
“Bir Yaz Gecesi Rüyası”
Veyahut “Godot’yu Beklerken”
Biraz da Noraliya’nın Koltuğu...
Kitaplar dolusu sen...
Godot’yu bekliyorum işte bir gece yarısı.
Senden kalanları tamamlamak için.
Hiç gelmedi o,hiç gelmedi!
Tıpkı sana benzerdi gülüşü.
Ve yüz çizgileri...
Alnındaki izler örneğin.
Bir hastane önünde, bir alışveriş
merkezinde...
Ormanlık alanda, su kenarında...
Sokak önlerinde, zaman satan ve benlik
alınan köşelerde...
Bekledim...
Kalan, sendeleyerek yürüyen umut!
Çakıl taşlarıyla kanattım dudağımı.
Öpücüklerinden arta kalan son yarayı
bilemek için.
Haki yakalı bir gömlek giydim.
Örtmek için izlerini yokluğunun.
Kuşlar, yalnız kuşlar anladı halimi.

Konuştum bir sabah vakti lisanıyla
martıların.
Sonra Huma kuşunun...
Sonra, yere zeytin çekirdekleri bulaştıran
kargaların.
Çıkmadı sözleri, talihsiz kanatların.
Ve ben Matmazel Noraliya’nın koltuğunda,
Güneşi zapt etmek için,
Yani seni, yani yaşamı hatırlatan gözlerini
zapt etmek için,
Sonsuz defa içtim saçlarının ırmaklarını.
Şişeler içindeki kokulu şarabı.
Tırnak diplerimle kazıdım ağaçların
altındaki
Onurlu kılcal damarları.
Ve gördüm, tanıdım yüzünü sayısız kök
arasında.
Buğulanmış harfler gönder bana!
Onlarca kalp!
Sayısız sözcük, metrelerce dün!
Bulabilirim seni, bulabilirim galaksiler
arasında.
Bulabilirim gözlerini.
Ellerini...
Sesini...
Beklerim ömrüm ve ömrüm ötesi.
Yazgıya boyun eğer gibi.
Saklar gibi en mühim hediyemi.
Bir gün evet bir gün!

Bütün kitapların denklemlerinden bulup
çıkarcacağım seni!

Aklıma köz,

Yarama tuz,

Fikrime öz saracağım.

Bir gün yani Godot'yu beklerken,

Elin elimde dizlerin mağrur ve ürkek,

Bir ihtilali başlatır gibi yürekli!

Güneş zapt edilecek!

Matmazel Noraliya adımlayacak
yeryüzünü.

Evet, bir gün!

Bitecek bu hasret bitecek!

YALNIZLIK
(Gülçin Yağmur AKBULUT)

Bir dünya var etrafımda

lambaları sönük

yolları karanlık

orada savaşlar var

depremler var

yangınlar var sebepsiz

Uzun bir deniz var uçsuz bucaksız

içinde yolunu bulamayan bir sandal

ha devrildi ha devrilecek

Bir çığlık atıyor

karanlığın içinden birisi

ses vermiyor duvarlar

üstüme üstüme geliyor

kahrolası bulutlar

Bataklığa düşmüş gönül

çırpınmak nafile

eleri kanamış

yüreği kanamış

gözleri kanamış

bir boşluk sarmış etrafını

çöl rüzgarı olmuş yerden yere savrulan

Uzlamak istemiş elini o kör kuyulardan

kırmak istemiş çemberleri

aşılmamış zincirler

yıkılmamış çemberler

yol vermemiş

içine düştüğü okyanuslar

Kahretmiş kahrolası sensizlikler

bir mahkeme kurulmuş o dünyada

sorgulayan insanlar

sorgulanan yağmur olmuş

cezası yalnızlık

ölümle eş

ölümünden beter

BULMACA

(**Hamiyet KOPARTAN**)

Dışarıdan bakınca çözmek zor,

Biraz düşün, kafa yor,

Elinde kaç harfin var?

Hayatın adı: Bulmaca.

Dön o yana, bu yana,

Sağdan sola, soldan sağa,

Çık yukarı, in aşağıya,

Hayatın adı: Bulmaca.

Bir çengele takıldı mı akıl,

Uykusuzlar kervanına katıl,

Bilinmeze sen de sarıl,

Hayatın adı: Bulmaca.

Konu var konu içinde,

Sorular soru içinde,

Gönül hep bir sorgu içinde,

Hayatın adı: Bulmaca.

Ömrün bir başı, bir sonu var.

Her sesin ayrı tonu var.

Hepsinin ayrı fonu var.

Hayatın adı: Bulmaca.

Gecenin ahiri tanmış,

Hecenin zahiri yanmış,

Gönül kurdu kuzu sanmış,

Hayatın adı: Bulmaca.

HAYALET UÇURTMA

(Furkan ÖZCAN)

Gerçeklik sanışlar

Rüyadan uyanış

Aslında gerçeklik

Ölüm korkutmuyor

Yüreğimi

Ölüme giden yollar korkutuyor

Karanlık değil

Sarı bir çiçek

Öyle kuytuda gülüyor

Belli belirsiz

Yağmurun keskin ucu

Ve benim hiç olmayan

Uçurtmam

Öyle canımı yakıyor ki

Sessizliğin

Alıp başımı güneşlere sokuşum

Neden bu akşam

Neden bu akşam

Hiç bir şey hissetmiyorken

Gülüştünü neden özlüyorum

Sesler içinde

Sessizlikler giyiyorum

Farkında mısın bilmiyorum

Belki de seni düşünüyorum

Başarısız bir devrim gibi

Ayağa kalkamayan

Hayalleri özlüyorum

Belki de sade...

SENİ YAŞAMAK İSTEDİM

(Cemal KARSAVRAN)

Seni özledim dediğinde

Fırtınalar koptu yüreğimde

Seni hissettim her halinle

İlgın ılgın esti bir meltem

Limon çiçeği kokusu yayıldı

Ruhum ferahladı

Düşlerim imkânsızlığı yaşarken

Seni bir günah gibi yaşamak istedim

Nefesini nefesimde hissetmek

Öpmek teninin her zerresini

Kokunla hasret gidermek

Ama yasaktın bana

Yanımda olmanı istedim

İçimde volkan patlarken

Bir nefes kadar yakındın bana

Keşfedilmemiş duygular çemberi

Zapt etmişken kalelerimi

Tende mevsim yazdı

Seni istediğim o an

Sarmaşık misali sarılmak

Gözbebeğimin ilişğinde de olsun

Düşümü yürekten taşıyıp

Alev korluğunda arzularla

Susmak istedim

Uyumak uyanmak seninle

Buselerin dudağında dua

Tanrıdan diledim yakarışlarla

Toprağın suyu yoksulun ekmeği

Yaşanmamış umutlarım gibi

Seni yaşamak istedim

CİNAYET KİŞİ
(Demir ZENGİN)

yazamadığım mektuplarda biriktirdim
kalemimi..

tek/rar..

tek/rar..

tek/rar..

artık sonsuza dek yitik..

kökünden silinmiş..

ucu kaybedilmiş bir neden..

hala kapatırım düşlerimi..

hala dünmüş gibi..

çağırseydiniz..gelirdi..gözlerim..

bu bir cinayet kışı..

döküyorum bir makas gibi sevine..

kapı aralığında sular basar..kentimi..

kendi içime dokunuyorum.. rüzgar usulca
söylenir ya..

ay-rı.. ay-rı.. ay-rı..

büyüyorum ve büyütüyorum..kelebeklerin
kanat çırpınışlarını..

güneş kırığı..suyun isyanında..

bir yağmur ıslanır.. bir damla eskitir gibi..

bak ben utanıyorum..

elimi sürüyorum yüzüme..

bi' bakmışsın sileriz üzgünü..

ve karanlık suyun dibini..

gülümsüyorum..her halime..

ses verme..ser verme..

pembe kalsın her şey..

dua da ağlar..sessiz de..

kan da akar.. kar da inler..

kendime de..sana da..

taşlara kazınmış hançer..

kim bağışlayacak beni..

kim bağışlayacak şimdi bizi..

Bir cinayet kışında..

HAZİRAN'DA (Selvi YILDIRIM)

Kar taneleri düşer haziranda
Masal bu ya
Haziran sevmeleri yoktu
İnkâr ediyoruz
Yedi iklimin verdiği haziran değildi
Değmedi ne elimiz ne de gözümüz
Yeminler olsun
Yedi iklim üzerine yeminler
Hatta hiç sevmedik birbirimizi
Bir imge
Bir düş
Yaşamın dışında bişeydi
Yazamadı şairler
Ve ozanlar söyleyemedi
Anlatamadık
Kar tanelerini
Yedi iklimin verdiği
Gün gelir sevda açar çiçekler
Hasretin hasretimden ayrılamaz
Kim bilir
Hiç bitmez haziran sevmeleri

RÜYA (Elvin MUTALİBOĞLU)

Zulüm bitmiş dünyada
Neşe dolu günler var
Ya bu hayaldir ya da
Hakk'a gelmiş dünya da
Aşk bürümüş her yanı
Sevip, seviyor insan
Yarla kaynıyor kanı
Hoş geçiyor bu devran
Silahlar susmuş bile
Kalemler koşuyor
Şairler gelmiş dile
Şiirler konuşuyor
Yabancıyı, kaçkını
Hiç kimse hor görmüyor
Yetimlerin hakkını
Bir kez bile yemiyor
Hayat dönmüş bir anlık
Engeller aşıyoruz
Yok olmuş tüm düşmanlık
Kardeşçe yaşıyoruz
Çok mutludur her insan
Hayat değişmiş. Niye?
Bir ses duydum bu zaman
Oğlum kalksana diye
Kalktım! çok üzüldüm çok
Kahroldum bak böylece
Gördüklerim gerçek yok
Bir rüyaymış sadece

ŞİİRLERİM ÖKSÜZ
(Hızır İrfan ÖNDER)

zamanı gelince haykıracağım
kimi dost diyecek kimi düşman
şiiirlerim kasvetli...

zamanı gelince seveceğim
kimi âşık diyecek kimi kaçık
şiiirlerim gizemli...

zamanı gelince ağlayacağım
kimi esenlik dileyecek kimi ezinç
şiiirlerim dertli...

zamanı gelince güleceğim
kimi veli diyecek kimi deli
şiiirlerim öksüz...

zamanı gelince öleceğim
kimi muti diyecek kimi asi
şiiirlerim ölümsüz...

KOZA
(Cesi SULTAN)

Aklımdan sıçrayan imgelerin gölgelerin de
saklı bir varlık var...

Sanrılarımın büyüttüğü bir çok insan,
gözlerinde çok bir açıklık...

çok bir acı...

Ben güzel şeyler düşünüyorum zaten neyse,
mevzu benim kendini bir gemiye koyup,
kara değil deniz arayan, bu kaptansız aklın
ve ruhsuz bilincin mevzusu olmasın...

Nasıl diyeyim uyumakla düş arasında,
uyanmakla uyumak arasında ama hep
uyanık gibi...

YARINLAR

(Gülner FERRUHKIZI)

Yarınlara umut ışığıdır
Yarınlara farklıdır
Bugün üzüldük mü?
Yarın güleriz.
Yarınlara dertlerimizi hafifletir
Belki de tamamen yok eder
Bizi kederlerimizden uzaklara götürür
Yarınlara çok başkadır
Bugün gibi değildir
Dün gibi değildir
Benzemez hiç birine
Aynısı olmaz diğerleriyle.
Yarınlara her şeyi değiştirebilir
Gücüsüyle her zorluğu geçebilir
Kötü anıları güzelleştirebilir
Yarınlara bize hayatı sevdirebilir.
Gerçeklerimiz yarınlarımızı kucaklar
Güneşin parlaklığı yarınlarımıza kapı açar
Biz yarınlarımıza umutla bakmalıyız
Yarınlara hasretle sevgili bekler gibi
Özler gibi
Büyük bekleyiş anı gibi sevgiyle
beklemeliyiz
Çünkü yarınlara bizim hayallerimiz
Hayallerimiz yarınlarımızın ta kendisidir.

MEY'US BİR GECE VE İKİMİZ

(Ayşenur AKIN)

Son sözlerini duyar gibiyim onun. Ağaçların meyvesi birer göbek bağı gibi rahminden ayırdığı yaprakları çalıyor kulaklarımızda. Bedenin, donuk çehreni fitilleyen ılık bir meltemi arıyor bu saatler. Bu gece başka bir ayaz var havada. Dudağında kırağını tutan krizantem çiçeğinin püskürttüğü parçaları topluyor diğerleri. Gecenin alacakaranlığına gelesiye gözleri kopçalı birer kese gibi açılır kapanırdı onun. Yine ona benzer bir hareketle gözleri mor halkalarındaki çizgilere çağırıyor uykusunu.

Mavinin galebe çaldığı yüzlere birden vuruyor içimizdeki çanlar. Seni bu yüzden seviyorum diyorum. Benden iyi de işitiyorsun dediklerimi. Ayın kendine olan çıkmazına uzatıyorsun kollarını. Usturaya bileylenmiş tırnakların kadife elbisemi elektrikleştiriyor. Ellerin uzaklarını ne kadar da iyi bellemiş diyorum. Pencereyi açtım. En yumuşak patikanın ilerleyen çetrefiline aldırmadım. Hava soğuktu. Üstüne başına pek bir şey almazdı bu havalarda. Biliyordum, başı bir karış havadaydı onun. “Ben aldım diye mi takıyorsun o şapkayı?” diye sordum. Yaltaklanan sinsi bir sansar gibi burnundan güldü bir de kıkırdayarak: “Sen aldın bana bunu koyu mavi gözlerini hatırlatır bana.”

Biliyorum dedim. İnsan böyle gecelerde körlüğünü şapkanın altına sakladığı bir fil yapar. Bu filler kör noktasına giden bir ironi gibi insanın marazında da vardır.

Gece olabildiğince maviymiş. Ayın göğeren maviliğine şahittik ikimiz de. Ben çektiğim kapının, kalktığım yatağın ön cephesine bakıyormuşum. O ise sinsî bir sansarın başka numaralarını deniyordu. Ayın gözleri, yanakları, saçları bana benziyormuş. Güldüm. Kirlendi birden yüzüm. Gri duvarlara düşen bir damla nasıl emmezse üzerindeki ben de öyle yaptım. Elbisemin koluna siliverdim kirlenen yüzümü. Horladı beni ayın gözleri. Bir defa dönmemiştim sırtımı ona. Ben de az değildim. Çok kez bakmıyordum ona.

Gözlerime karanlığın mavi tabakasından başka mil çekmemiştim. Gözlerim perdesini yırtmak isteyen yarasa kanatları gibi kıpırdıyordu. Epey bir sarıldık birbirimize. O, hareketsiz bir süre çenesini bana yaslamakla kaldı. Daha ne kadar kalacaktık bilmiyorum. Meleklerimize birer tütsü yakıp auraları izlediğimizi varsayıyorum. İkimiz de koynumuzda ısıttığımız ciğerlerimize bir cepken dolusu ılık doldurmuştuk. Hepsi de yeni yetmeliğimize gülen koca karıların çok sesliliğini fısıldıyordu. Sen o sırada ayı anlatırken bana yüzümün bir kenarına değdiğini hatırlıyorum mavi şapkanın.

Meleklerse beyaz yalanları müjdeleyen taze nedimeler gibi seninle beni geceye süslüyorlardı. Başımı mağrur bir koket gibi kaldırıyorum. Sağlı sollu meleklerimden öğütler dinler gibi yapıyorum. Başımı yine çenene yaslıyorum. Bakmıyorum ayın kirli yüzüne.

KARANLIĞIN İÇİNE UZANAN EL... (Seher Zerrin Ceviz AKTAŞ)

Dışarıdaki aralıklarla yağın yağmur, güneşin ardına saklayan kara bulutlar, havadaki o basık hal, ruhunun kasvetine kasvet katıyordu. Benliğinde kaybolmuş ruhu yüzünden, pencereden bile bakamıyordu.

Önündeki yol , çıkmaz sokaktı. Ani bir hamleyle zıplayarak aşabileceği bir duvar bile yoktu. Uyku terk etmişti gözlerini. Gördüğü kâbuslar yüzünden uyumaktan korkuyordu aslında. Ayıkken de çok farklı değildi. Düşünceler, çare arayışı, bir fare olup beynine girmiş kemirip duruyordu sürekli. O fare her dişlediğinde daha çok acıyordu canı. Aradığı geleceği için bir yol bulmaktı.

Çaresiz kalıp bu düşüncelerle boğuşup durduğu ilk değildi. Evlilik hayatı boyunca eşinin yanlış verdiği kararlar yüzünden, sayısını unuttuğu anları yeniden yaşıyordu. Her defasında çocuklarını düşünmüş, evlilik kurumunda iyi günde kötü günde diyerek verdiği yemine, sadık kalarak maddi manevi destek olmaya çalışmış ve başarmıştı. O zamanlar gençti, umutları vardı. Allah bir kapıyı kapatırsa diğer bir kapıyı açar inancı onu ayakta tutuyordu. Öylede oldu. Çaresiz kaldığı anlarda önüne açılan bir kapı mutlaka buldu.

Eşinin sorumsuzluğu, eline geçen parayı har vurup harman savurması, hayatına soktuğu kadınlarla gününü gün edip yaşaması, ona olan inancını yok etmişti artık. Belki çok geçti ama güç değil diye düşünüyordu. Bundan sonra ne yapacaksa çocukları ve kendisinin geleceği için çaba sarf edecekti.

Birilerine muhtaç olarak yaşamaktan çok korkardı. Şu anda yaşadığı durum buydu. Birkaç iş başvurusu yaşından dolayı

reddedildi. Yeni bir iş kuracak maddi gücüde yoktu. Çünkü kötü gün parası diyerek biriktirdiği yüklü miktardaki parayı, altın takılarını, bileziklerini neyi varsa hepsini eşine vermişti. Bankaların, eşinin onun üzerinden kullandığı krediler yüzünden ve ödeyemedikleri için yeni bir kredide vermeleri imkânsızdı. Bu sefer zifiri karanlık, kapısı bacası olmayan dört duvar arasında kalmıştı. O duvarlar ki her geçen gün üstüne üstüne gelerek, sıkıştırarak nefes almasını zorlaştırıyordu.

O kadar umutsuzdu ki, ölümü dilemekten başka çaresi kalmamıştı. Bencilce bir düşünce olduğunun farkındaydı. Sadece kendini kurtarmış oluyordu. Ya ondan sonra, geride kalan çocukları ne olacaktı? Bu kadar borçla o çocukların hali ne olurdu? Ölüm sadece kendisi için kurtuluş yoluydu. Bir başka çare olmalıydı. Allah bir kapı daha açmalıydı. Her dakika dua edip duruyordu.

Uzun zaman olmuştu ama o kapı ufukta gözüküyordu bir türlü. Ailesi maddi manevi destek olmaya çalışıyorlardı fakat nereye ve ne zamana kadar bu böyle sürebilirdi. Zoruna gidiyordu böyle yaşamak.

Kapkaralık uçurumun dibine çok az kalmıştı. Zaman daralıyor saatler aleyhine işliyordu.

Tamamen umutlarının tükendiği anda Allah bir kapı daha açıyordu ona. O karanlık uçurumdan çıkmasını sağlayacak bir dost el uzanıyordu. Biliyordu ki o el samimi, içten, sınımsız gerçek bir dostun eliydi. O eli tuttuğu anda ödeyeceği bedeller vardı.

Çocuklarını karşısına alarak durumu anlatmaya çalıştı. Evlatları çalışkan, akli başında mantıklıydılar. Bu daralan dört duvardan çıkabilmek için çocuklarından ayrı kalmak zorundaydı. İlk defa ayrılacaklardı. Hiç kolay değildi. Ayrı kalmayı onlarda istemiyorlardı tabi ki. Lakin başka çare yoktu. Annelerine alacağı kararın arkasında olacaklarını söyleyerek destek verdiler. Şimdi o kararı verme aşamasında kara kara düşünüyordu.

Sizce;

Geleceği ve çocukları için dostça uzanan ele sınıksız sarımalı mıydı yoksa zamanı belli olmayan yeni bir kapının açılmasını beklemek mi mantıklıydı?

HİNDİSTAN İN HİDİSTAN

(Yunus TUNA)

Hindistan, hakkında söylenebilecek o kadar şey var ki. Gerek sosyal ve kültürel gerekse de dini inanışları bakımından şehir efsanesi haline gelmiştir. Tamamıyla kendine has bir yapısı vardır. Her şeyiyle dünyanın en renkli ülkesidir. Gökkuşağı ülkesidir adeta. Her renkten her inanıştan insanların yaşayabildiği bir ülke. Coğrafi olarak dünyanın yedinci büyük ve nüfus olarak da dünyanın en kalabalık ikinci ülkesidir. Binlerce kültürü barındırması açısından, bu ülke ile yarışabilecek başka bir ülke ya da uygarlık yok gibidir.

Ülke içinde 565 prenslik vardır. Tarihsel olarak ise çok farklı kültürler bu coğrafyada hüküm sürmüştür. Bunun sonucu olarak da her biri kültürel bir miras bırakmıştır. Dünyada var olan dinlerin tamamı Hindistan'da görülmektedir. Sosyal açıdan bakıldığında ise, ülkede kast sistemi mevcuttur. Kesin ve değişmez kurallar mevcuttur. Fakir hep fakir, zengin ise her zaman zengin olarak kalır. Sosyal sınıflar arasında geçiş neredeyse imkânsızdır. Sınıf atlamak isteyen birinin işi oldukça zordur. Ülkenin büyük bir bölümü Budizm'e inanmaktadır. Ayrıca bu topraklarda 1600'den fazla dil konuşulmaktadır. Bu konuşulan dillerin sadece yirmi iki tanesi resmi dildir. En çok konuşulan diller İngilizce ve Hintçedir.

Yakın bir zaman önce İngiliz sömürsünden kurtulmasına rağmen, geleceğin süper güçlerinden biri olarak gösterilmektedir. Tüm bu olumlu yönlerine rağmen ülke zıtlıklar sarmalında boğuşmaktadır. Nüfus çok kalabalıktır ve yöneticiler toplumun her kesimine inemiyor. Fakirlik had safhadadır. Sosyal devlet anlayışı zayıftır. Sosyal, sağlık ve eğitim alt yapılarında büyük sorunlar vardır. Bir de temizlik meselesi var. Hindistan, dünyanın en çok dışarıya pisleyen ülkesidir. Öyle ki Delhi'de bir gün nefes almak elli tane sigara içmeye bedeldir. Şimdi diyebilirsiniz niye kendi pisliklerini temizlemiyorlar kardeşim. Evet, sonuna kadar haklısınız. Hintliler temizliği gurur kırıcı olarak gördükleri için temizlik yapmıyorlar. Ülkede kast sistemi üç bin yıldır hüküm sürmektedir ve dört gruba ayrılmaktadır. Gruplar şöyledir: 1. grup Brahmler: Din adamları, doktor, avukat gibi akil insanlar bu gruptadır. 2. grup: Kshatriya'lar: Kral, savaşçı ve yöneticiler bu gruptadır. 3. grup Vaishya'lar: Tüccar ve esnaf bu grup uğraşanlar bu grupta yer alır. 4. grup Shudra'lar: Çiftçi, zanaatkâr gibi bedensel işlerle Tüm bu olumsuzluklara rağmen Hindistan dünyanın mozaïği olmaya devam etmektedir.

Ayrıca kast sisteminde bir sınıf olmaya layık görülmeyen Dalit'ler de vardır. Bu

grupta çöpçüler ve kasaplar gibi işlerle uğraşanlar vardır.

Tüm bu olumsuzlara rağmen Hindistan dünyanın mozaïği olmaya devam ediyor. Renkli kişilikler, adetler ve ülkeden yansıyan kareler hayatımıza renk katmaya devam edeceğe benziyor. Yaşlı ya da genç fark etmez sohbetlerimizin konusu olmaya devam edecek gibi. İster beğenelim ister beğenmeyelim Hint dizileri halkımız tarafından büyük ilgi görüyor. Şimdi Birkaç ilginç Hint özelliklerine değinelim.

-Kız çocukları yedi yaşına geldiğinde bir köpekle evlendirilir. Köpeğin çocuğu koruyacağına inanılır.

-Erkek bebekler iyi şans getirmesi için yüksek bir yerden atılır.

-Hindistan'da kızlar erkeklere başlık parası öderler.

-Hindistan'da giyim kuşam sosyal sınıflandırmaya göre yapılır.

-Kadınların kocalarına isimleri ile seslenmeleri saygısızlık olarak görülür.

-Hindistan'da, ilkbahar, yaz, kış, sonbahar, yaz musonu ve kış musonu olmak üzere altı mevsim vardır.

-Cenazelerde beyaz giyilir.

-Birçok bölgede kadınlarda çok eşlilik görülür. Evet, arkadaşlar Hindistan'daki

---

saydığımız bu özellikler bize çok garip gelecektir. Bizim yaşantımızla zıt yapıları vardır. İşte bu ülkeyi farklı kılan da bunlardır. Zaten herkes aynı olsaydı dünya çekilmez olurdu.

Ş
U
B
A
T